

er afgaaet ved Døden. Den Afbdøde indtraadte i Thinget første Gang 1858, da han blev valgt for den Kredts, som han endnu repræsenterede ved sin Død og havde repræsenteret i en Aarække, dog ikke uden Afbrydelse. Den afbdøde Folkethingsmand, Knud Pedersen, er død i Ringsted, hvorfra jeg antager, at hans Begravelse vil finde Sted.

Den eneste Sag paa Dagsordenen var:

Fortsettelse af anden Behandling af: Forslag til Lov om overordentlige Foranstaltninger til Forsvarsvæsenets Fremme.

Bajer: En ældre Udtalelse fra den høitærede Forsvarsminister, som jeg glædede mig over, da den fremkom, og flere Gange senere, havde jeg ønsket at gjøre til Udgangspunkt for de Betragtninger, jeg agter at gjøre over et Par Hovedpunkter i Lovforslaget og Betænkningen; men der er senere fremkommet en anden aldeles frisk Udtalelse fra den høitærede Minister, som jeg først og fremmest maa omtale. Det var under Mødet igaar, at den høitærede Minister lod falde en Ytring, der maatte forstaaes, som om det var hans Mening, at Udvalgets Flertal Intet vilde gjøre for Landets Forsvar. Det er en Udtalelse, som jeg haaber, at Ordsføreren vil tilbagevise paa hele Flertallets Vegne; men jeg, som først af Flertallets Medlemmer tager Ordet, efter at Ytringen er falden, føler, at jeg for mit eget Bedkommende bestemte maa tilbagevise en saadan Sigte, en Sigte, man ikke skulde have troet var fremkommen fra Ministerbordet. Elige Udtalelser kjende vi nok fra visse Blade, men vi føle os i højeste Grad overraskede og dybt krænkede ved at høre dem fremsatte fra et saadant Sted. Et er: intet Forsvar at ville — jeg veed ikke, om der findes Repræsentanter for denne Mening her i Salen; i ethvert Fald findes der ingen i Udvalget — et Andet er: ikke at ville et Forsvar paa den Maade, som det er foreslaaet af den høitærede Regjering, ikke at ville det System, som har ligget til Grund baade for dette Forslag, det foregaaende, uagtet det kun var Antydninger, og det første. Det er selve Systemet, som jeg, der kun taler for mit eget personlige Bedkommende, er en Modstander af, det System, der med Rette kan betegnes og betragtes som det „københavniske“, idet man vil gjøre Kjøbenhavn til Midtpunktet for hele Systemet, og derved vil tage al Kraft bort fra Forsvaret iøvrigt. Den ældre Ytring, som jeg hentydede til, fremsatte den høitærede Minister ikke i Egenstab af Minister, men som Landssthingsmand den 7. Juni 1867. Det er en længere Udtalelse, som jeg naturligvis ikke skal gaa ind paa; men jeg udbejder mig kun tilladelse til at oplæse nogle faa Linier, som ville være tilstrækkelige for mit Diemed. Der blev ud-

talt af den nuværende høitærede Minister: det „duer . . . ikke at træffe Foranstaltninger for at stikke sig Fremtiden, naar man ikke klart og tydelig stiller sig for Die, hvorfra Faren kommer, og hvor Frelsen kan søges, hvor den muligvis ene og alene er at søge, og det er efter min Formening, som jeg har tilladt mig at udtale, kun i et sælleds nordiskt Forsvarsforbund“. Seg skulde ikke have fremdraget denne Sag, hvis jeg ikke turde tro at være i Overensstemmelse med et ikke ringe Flertal i dette Thing, som ere valgte paa et Program, hvori denne Udtalelse forekommer. Vi ere enige deri, „at en kraftig og forenet Modstand mod ydre Fjender, som de 3 Riger forfatningsmæssig kunne enes om, ville være til Betryggelse for alle tre Riger“. Seg skal imidlertid ligesaa lidt som den daværende meget ærede Landssthingsmand rette nogen Bebreidelse mod den høie Regjering, fordi det ønskede Maal endnu ikke er kommet nærmere; men jeg beider bemærket, at de Foranstaltninger, som her er Tale om, ere saadanne, som er bestemte til at staa, ikke i en eller et Par Mennefsalbre, men i en meget lang Fremtid, og det er derfor aldeles naturligt, at man ved at overveie dem ogsaa tager den fjernere Fremtid i Betragtning, i hvert Fald ikke indretter sig saaledes, at man afstjæver sig Muligheden fra at gaa den Vej, som den ærede Minister tidligere har hentydet til. En lille Stat som Danmark maa nødvendig støtte sig til den ene eller den anden Side. Der har tidligere været et Slags Tilbud eller Forslag om at være en Admiralstat for Lydsfland. Det var et Tilbud, som man dengang viste fra sig sieblikkelig, uden at ville indlade sig paa noget Saadant. Der er da kun det tilbage: at støtte sig til den anden Side, og jeg tror derfor, at det er vigtigt, at vi indrette vort Forsvar saaledes, at vi derved faae Tilknyningspunkter, og i den Hinseende, hvad jeg senere skal omtale nærmere, beklager jeg i høj Grad, at man vil bortkaste alt Forsvar for en Hovedlandsdel som Sylland, der netop i den Forbindelse, jeg har nævnt, er af stor Betydning for hele Norden. Efter at Sønderjylland er ophørt desværre — i alt Fald for Liden — at være Nordens Grændseland, er det Sylland, der bliver det. Seg faae for nylig i et Blad en Ytring, som forekom mig særdeles træffende: Sylland blev kaldt et „kunstigt Luftrør“ for Lydsfland. Dersom det skulde hælde, hvad der neppe hører til Umulighederne, at Lydsfland blev indviklet i Krig og trængt fra flere Sider, er det ikke usandsynligt, at Lydsfland vil gjøre Alt, hvad der staar i dets Magt for at komme i Besiddelse af dette kunstige Luftrør; men derved vilde ikke alene Danmarks, men hele Nordens Tilværelse være truet; da ligger den nu tilbøielig bestyrtede svenske Bestyrt og norske Sydhøist aabne for Angreb, og den blomstrende Handelsstad Gøteborg vil let faae til Gjenbo en Fæstning, som i højeste Grad vilde kunne hæmme dens Fremvæxt. Saa meget mere